

Sygn. akt IIIU 65/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy	w Ostrołęce	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania E. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 02.12.2011r **nr** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że:

a. do ustalenia wysokości emerytury należnej E. T. uwzględnia dodatkowo okresy zatrudnienia od 01.09.1971r. do 13.07.1981r. i od 13.11.1982r. do 06.01.1986r. oraz wynagrodzenia roczne w następujących kwotach: za rok 1971 – 6671,00 zł, za rok 1972 – 19650,00 zł, za rok 1973 – 17850,00 zł, za rok 1974 – 19200,00 zł, za rok 1975 – 22200,00 zł, za rok 1976 – 22800,00 zł, za rok 1977 – 24000,00 zł, za rok 1978 – 26550,00 zł, za rok 1979 – 39000,00 zł, za rok 1980 – 39000,00 zł, za rok 1981 – 22750,00 zł, za rok 1982 – 58174,00 zł, za rok 1983 – 81600,00 zł, za rok 1984 – 89760,00 zł, za rok 1985 – 91868,00 zł, za rok 1986 – 105880,00 zł, za rok 1987 – 122030,00 zł, za rok 1988 – 123697,00 zł;

b. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego na dzień 01.01.1999r. z uwzględnieniem wynagrodzeń wyszczególnionych w pkt 1a wyroku określa na 53,47% a podstawę wymiaru na 652,81 zł;

c. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń wyszczególnionych w pkt 1a wyroku określa na 42,50% a podstawę wymiaru na 1199,63 zł;

2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02.12.2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., przyznał E. T. prawo do emerytury, ustalając jej wysokość na kwotę 558 złotych brutto.

E. T. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że organ rentowy niezasadnie nie zaliczył jej do stażu pracy całego okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Szpitalu (...) w O.. Ostatecznie na rozprawie w dniu 07.03.2013r. pełnomocnik odwołującej sprecyzował, że wnosi o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie do podstawy wymiaru kapitału początkowego i emerytury okresu zatrudnienia odwołującej w Wojewódzkim Szpitalu (...) w O. od 01.09.1971r. do 15.07.1981r. i od 01.04.1982r. do 15.07.1988r. i przyjęcie podstawy wymiaru emerytury i kapitału początkowego wg wariantu I opinii biegłej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości wskazując, że wysokość należnej odwołującej emerytury została w zaskarżonej decyzji określona prawidłowo. ZUS wskazał, że uznał okres pracy w Wojewódzkim Szpitalu (...) w O. od 05.05.1982r. do 12.11.1982r. i od 07.01.1986r. do 14.04.1988r. Brak było natomiast zdaniem organu rentowego podstaw do zaliczenia tego okresu w większym zakresie (tj. od 01.09.1971r. do 14.04.1988r.).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie E. T. okazało się w przeważającej mierze zasadne i zasługujące na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie, spór pomiędzy stronami sprowadzał się zasadniczo do oceny zasadności zaliczenia do stażu pracy odwołującej, oprócz okresów uznanych przez ZUS, dodatkowo okresów zatrudnienia od 01.09.1971r. do 15.07.1981r i od 13.11.1982r. do 15.07.1988r., jak też określenia wysokości zarobków uzyskiwanych przez odwołującą w latach 1971 - 1988. Powyższe kwestie przekładały się bowiem bezpośrednio na określenie wysokości należnej odwołującej emerytury.

Odnosząc się do pierwszej ze spornych kwestii tj. zasadności zaliczenia odwołującej do stażu pracy całego okresu zatrudnienia od 01.09.1971r. do 15.07.1988r., w przekonaniu Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że E. T. rzeczywiście była zatrudniona w Szpitalu w okresie od 01.09.1971r. do 14.04.1988r., z wyłączeniem okresu od 14.07.1981r. do 04.04.1982r. kiedy to przebywała na urlopie bezpłatnym w związku z wyjazdem do RFN.

Na okoliczność pracy odwołującej w Szpitalu (...) w O. Sąd przesłuchał świadków, odwołującą w charakterze strony, przeprowadził też dowód z dokumentów.

Z zeznań świadka A. T. (1) – byłego ordynatora oddziału dziecięcego wynika, że kiedy rozpoczęła ona pracę w szpitalu na oddziale dziecięcym w październiku 1978r. E. T. już tam pracowała jako oddziałowa i razem pracowały do 1982r. Potem odwołująca przeszła do pracy w lecznictwie otwartym.

Z zeznań świadka M. P. wynika, że zna ona odwołującą od 1970 czy 1971r. Zeznała, że ona rozpoczęła pracę w szpitalu od sierpnia 1972r., wówczas E. T. pracowała na oddziale jako pielęgniarka odcinkowa. Świadek podała, że poznała odwołującą jeszcze wcześniej, bo będąc w szkole pielęgniarskiej odbywała praktyki w szpitalu, m.in. na oddziale dziecięcym, gdzie pani T. ją nadzorowała. Dodała, że razem na oddziale dziecięcym pracowały do 08.08.1980 roku, kiedy to świadek przeszła do pracy w poradni dziecięcej.

Świadek I. N. zeznała, że mieszkała z odwołującą w jednym bloku oraz razem przez lata pracowały w szpitalu, choć na różnych oddziałach. Podała, że ona rozpoczęła pracę w grudniu 1976r. i pracowała tam do przejścia na emeryturę. Świadek nie była w stanie jednoznacznie określić do kiedy odwołująca pracowała w szpitalu, ale wskazała, że było to bardzo długo.

Świadek A. Z. zeznała, że ona pracę w szpitalu rozpoczęła w 1967r. W 1972r. przejęła obowiązki oddziałowej na oddziale dziecięcym, gdzie pracowała do 1976 roku, potem przeniosła się do przychodni przemysłowej przy elektrowni. Świadek potwierdziła, że E. T. przysłała do pracy na oddział dziecięcy zaraz po szkole i została pielęgniarką odcinkową pracującą na trzy zmiany. Świadek dodała, że po jej odejściu do przychodni przemysłowej oddziałową została pani Ł.. Kiedy pracowała w przychodni doszły ją słuchy, że później oddziałową została pani T..

Świadek E. D. zeznała, że w szpitalu pracuje od 1990 roku. Wskazała, że w 1989r. na skutek pożaru uległy spaleniu wszystkie dokumenty z akt osobowych pracowników. W 1990 r. jak przysłała do pracy dokumenty były odtwarzane, ale tylko w stosunku do pracowników, którzy kontynuowali zatrudnienie. Dodała, że wie, że w przypadku pani T. zachowała się jedynie szczątkowa kartoteka płac za rok 1988r.

Zeznania świadków korespondują zasadniczo z zeznaniami odwołującej, która podała, że w czerwcu 1971r, ukończyła Liceum Medyczne, a od 01.09.1971r. rozpoczęła pracę w szpitalu w O. na oddziale dziecięcym jako pielęgniarka odcinkowa, a następnie jako oddziałowa. Oddziałową została jeszcze przed przyjściem do pracy dr T. i była nią aż do lipca 1981r. Do wyjazdu do RFN, gdzie przebywała 8 miesięcy. Po powrocie z RFN w kwietniu wróciła na oddział i pracowała jako pielęgniarka odcinkowa, po powrocie z urlopu macierzyńskiego przeszła do pracy w tzw. lecznictwie otwartym w przychodni środowiskowej, gdzie pracowała aż do 15.07.1988r.

Zeznania świadków Sąd uznał za przekonujące i wiarygodne. Korespondują one ze sobą i uzupełniają się. Znajdują zasadniczo potwierdzenie w zeznaniach samej odwołującej. Sąd odnośnie daty początkowej zatrudnienia E. T. w Szpitalu w O. tj. 01.09.1971r. uznał, że data ta jest prawdziwa i zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. Wskazuje na to logika i doświadczenie życiowe. W pełni zasadne jest przyjęcie, że osoba kończąca szkołę, dającą jej przygotowanie do zawodu, rozpoczyna pracę bezpośrednio po jej ukończeniu bądź ewentualnie po wakacjach, jak to miało miejsce w omawianej sprawie. Na taką datę początkową zatrudnienia wskazywali też przesłuchani w sprawie świadkowie.

Odnośnie daty końcowej zatrudnienia Sąd oparł się na dokumencie - karcie zarobkowej złożonej przez odwołującą do akt w sprawie III U 477/08 (vide k. 42 akt III U 477/08), na której znajduje się adnotacja „z dniem 14.04.1988r. rozwiązanie umowy o pracę”. Karta ta została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pracownika szpitala. Stąd twierdzenia odwołującej, że pracowała ona do 15.07.1988r. Sąd uznał za gołosłowne i nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W toku postępowania w sprawie III U 734/09 Sąd pozyskał kronikę oddziału dziecięcego i dopuścił dowód z jej oględzin, gdzie na str. 8 znajduje się zapis „T. E. – pracuje w oddziale, oddziałowa oddziału dziecięcego od II 1978r. - 13.08.1981r., potem RFN- 8 miesięcy. Teraz 8.08.1982r. idę na trzecie piętro (rodzić) syn 09.VIII. A. 10 A. T..”. Z powyższego zapisu wynika, że odwołująca faktycznie pracowała na oddziale do 13.07.1982r. a następnie na okres 8 miesięcy wyjechała do RFN. W książeczce ubezpieczeniowej, złożonej w ZUS, w rubryce poświadczenie okresów zatrudnienia wskazano 05.04.1982r. Zdaniem Sądu ta data może być uznana za datę powrotu do pracy po przyjeździe z RFN.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za w pełni uprawnione uwzględnienie do ustalenia wysokości należnej odwołującej emerytury dodatkowo (oprócz okresów uznanych przez ZUS) okresów zatrudnienia od 01.09.1971r. do 13.07.1981r. i od 13.11.1982r. do 06.01.1986r. Dokumentacja osobowa odwołującej z tych okresów nie zachowała się, gdyż uległa spaleniu w wyniku pożaru. Powyższe nie może jednak obciążać odwołującej, która na podstawie dowodów osobowych, jak też omówionych powyżej dokumentów, skutecznie wykazała, że rzeczywiście świadczyła pracę w okresach uznanych przez Sąd.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Ostrołęce w sprawie o sygn. akt III U 734/09 czynił ustalenia czy odwołująca rzeczywiście świadczyła pracę w spornym okresie i ostatecznie do stażu pracy zaliczył E. T. oprócz okresów uznanych przez ZUS okres zatrudnienia w Wojewódzkim Szpitalu (...) w O. od 01.09.1971r do 13.07.1981r i od 13.11.1982r. do 06.01.1986r. i od 12.01.1988r. do 14.04. 1988r. (vide uzasadnienie k. 53 akt sprawy III U 734/09). W omawianej sprawie wyrokiem z dnia 01.02.2010r. Sąd oddalił odwołanie E. T. od decyzji ZUS z dnia 18.08.2009r.,

odmawiającej przyznania prawa do emerytury uznając, iż udowodniła ona jedynie 29 lat, 4 miesiące i 29 dni stażu pracy, zamiast wymaganych 30 lat. Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż wobec treści sentencji wyroku oddalającego odwołanie, nie jest bezpośrednio związany ustaleniami Sądu w zakresie stażu pracy E. T. i powtórzył w związku z tym postępowanie dowodowe, przeprowadzając bezpośrednio dowód z zeznań świadków i odwołującej w tym zakresie, jak też dopuszczając dowód z dokumentów z akt wcześniejszych spraw E. T. o sygn. III U 734/09 i III U 477/08. Wyniki postępowania dowodowego w zakresie stażu pracy E. T. w przedmiotowej sprawie, jak też w sprawie III U 734/09 okazały się być zbieżne.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia w przedmiotowej sprawie było określenie wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez odwołującą w latach 1971r. do 1988r. Istotną trudnością na płaszczyźnie dowodowej w tym zakresie był fakt, że dokumentacja płacowa za sporny okres (z wyjątkiem szczątkowej karty płac za 1988r.) nie zachowała się, gdyż uległa spaleniu podczas pożaru budynku administracyjnego szpitala w dniu 14.01.1989r. (vide pismo k. 17 a.s.). Pełnomocnik odwołującej wywodził w tym zakresie, że w spornym okresie wynagrodzenia pracowników służby zdrowia były regulowane rozporządzeniem RM z 27.11.1978r. w sprawie uposażeń pracowników służby zdrowia, a następnie rozporządzeniem RM w tej samej sprawie z 1.03.1982r. Wskazał, że w związku z tym wynagrodzenie E. T. nie mogło być niższe niż minimalne stawki wynagrodzenia wskazane w tych przepisach. Zawniósł w związku z tym o dopuszczenie dowodu z opinii biegłej w celu wyliczenia wysokości wynagrodzenia odwołującej w spornym okresie w oparciu o minimalne stawki wynagrodzenia wynikające ze wskazanych wyżej przepisów.

Uznając, iż kwestia prawidłowego wyliczenia wysokości zarobków uzyskiwanych przez odwołującą w czasie zatrudnienia w Szpitalu (...) w O. w latach 1971 – 1988r., a co za tym idzie określenia wysokości kapitału początkowego, wymaga wiadomości specjalnych, Sąd postanowieniem z dnia 24.07.2012r. dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

W wydanej opinii biegła wskazała, że przy formułowaniu opinii korzystała w szczególności z następujących aktów prawnych:

- Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 153 poz. 1227 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 roku w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U Nr 20 poz. 124 ze zm.),
- Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 roku w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (DZ. U Nr 20 poz. 129 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 listopada 1978 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr.28 poz. 120 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 marca 1982 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr 8 poz.65 ze zm.),
- Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 9 października 1982 roku w sprawie włączenia do płac pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów rekompensat pieniężnych z tytułu podwyższenia cen detalicznych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr.24 poz.216),

- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 marca 1984 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr 18 poz. 86 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1986 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr. 15 poz.84 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1987 r. zmieniającego
- i rozporządzenie w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr. 10 poz.61 ze zm.),
- Uchwały 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 roku w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (MP. 15 poz. 85 ze zm.),
- Rozporządzenia Rady Ministrów z 09 listopada 1987 roku w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (DZ. U. 37 poz. 211 ze zm.),
- Zarządzenia 21 Prezesa GUS z dnia 18 maja 1984 roku w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń (Dz. Urz. GUS Nr 3 poz. 6).

Biegła podniosła, że dokonując ustalenia wysokości wynagrodzeń uzyskiwanych przez odwołującą się w spornym okresie, uwzględniła zeznania A. T. (1), zgodnie z którymi kiedy rozpoczęła ona pracę w październiku 1978 roku odwołująca się była już oddziałową. Jak odwołująca się urodziła dziecko w sierpniu 1982 roku nie wróciła już do pracy w szpitalu na oddziale. W 1982 roku odwołująca się przeszła do pracy w lecznictwie otwartym. Zgodnie z zeznaniem A. Z. pracowała ona jako pielęgniarka oddziałowa od 1971 do 1976 roku, kiedy przeszła do przychodni przemysłowej. Odwołująca się przysłała do pracy w sierpniu 1971 roku. Jak odeszła do Zespołu Elektrowni, to słyszała, że odwołująca się została oddziałową. Nie wie w jakim czasie to nastąpiło. Według oświadczenia odwołującej się po zakończeniu szkoły pracowała ona na oddziale dziecięcym do 1982 roku. W 1977 roku został odwołany ordynator oddziału. Wtedy została powołana na oddziałową. Po oddziale dziecięcym pracowała w przychodni na ul. (...). Tam pracowała jako pielęgniarka środowiskowa. Pracodawca był ten sam. W 1982 roku przebywała na urlopie macierzyńskim. Po urlopie macierzyńskim przeszła do przychodni jako pielęgniarka środowiskowa. Pracowała wtedy na jedną zmianę. Zgodnie z oświadczeniem wnioskodawczyni złożonym w ZUS (k. 25 akt emerytalnych) od roku 1978 pracowała ona na oddziale dziecięcym jako pielęgniarka oddziałowa, od 1982 roku jako pielęgniarka środowiskowa. Biegła uwzględniła też, że z wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że odwołująca się na urlopie macierzyńskim przebywała od 24 lipca do 12 listopada 1982 roku. Biegła wskazała, że zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 roku w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U Nr 20 poz. 124 ze zm.) pielęgniarka posiadająca średnie wykształcenie i staż do 3 lat była kwalifikowana w grupie zaszeregowania III P, pielęgniarka posiadająca świadectwo dojrzałości w grupie IV P. Świadectwo dojrzałości odwołująca się uzyskała z dniem 09 października 1971 roku. Najniższe wynagrodzenie pielęgniarki w grupie III P wynosiło 1.200,00 złotych, w grupie IV P wynosiło 1.300,00 złotych. Według § 5 uposażenie podstawowe średniego personelu medycznego w zakładach społecznych służby zdrowia na niektórych stanowiskach podwyższało się, w zależności od zakresu odpowiedzialności, o kwotę od 100 do 550 zł miesięcznie. Wydane na podstawie § 5 ust. 2 Rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 maja 1966 roku w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zajmujących określone stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (DZ. U Nr 20 poz. 129 ze zm. obowiązujące do 30 września 1972 roku) określiło, że w zakładach opieki zamkniętej pielęgniarce szpitalnej przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie w kwocie 150,00 złotych (zał. 3). Biegła wyjaśniła, że zgodnie z § 6 rozporządzenia z 27 maja 1966 roku pracownikom zaszeregowanym do grupy IV P zatrudnionym w szpitalach podwyższono uposażenie podstawowe o kwotę 200 zł. Pracownikom, którzy zgodnie z rozkładem zajęć pracowali w systemie zmianowym zwiększało się dodatkowo uposażenie podstawowe o dalsze 50 zł. Stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 r. w

sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz. U Nr 37 poz. '46ze zm.) pielęgniarka była zaliczona w grupach 23-18 kategorii zaszerogowania. Biegła podniosła, że minimalne uposażenie zasadnicze w grupie 23 od 01 października 1972 roku wynosiło 1.450,00 złotych, od 01 października 1973 roku 1.600,00 złotych (§ 3). Pracownikom działalności podstawowej mógł być przyznany dodatek specjalny z tytułu zatrudnienia w systemie zmianowym, który dla średniego personelu medycznego wynosił do 200 zł miesięcznie (§ 7). Według § 11 za godziny przepracowane w porze nocnej (w godzinach od 22 do 6) pracownikowi przysługiwał dodatek w wysokości 10% uposażenia zasadniczego. Od 01 stycznia 1975 roku pielęgniarka była zaliczona w grupach 22-16 kategorii zaszerogowania, oddziałowa pielęgniarka w grupie 18-13. Minimalne wynagrodzenie zasadnicze na stanowisku pielęgniarki wynosiło 1.750 złotych (§ 3), pielęgniarki oddziałowej - 2.400,00 złotych. Według § 5 pracownikom ze średnim wykształceniem przysługiwał dodatek za wysługę lat w wysokości 150 złotych za 5 i więcej lat (do 10 lat). Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z podwyższenia wykształcenia lub osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po powstaniu okoliczności uzasadniających zmianę wysokości dodatku. Biegła wyjaśniła, że stosownie do § 7 pracownikom działalności podstawowej mógł być przyznany dodatek specjalny w wysokości do 2.500 zł miesięcznie. Dodatek specjalny mógł być obniżony lub cofnięty bez wypowiedzenia w razie niewywiązywania się pracownika z obowiązków lub ustania warunków, na których podstawie dodatek został przyznany. Pracownikom działalności podstawowej przysługiwał dodatek do uposażenia w wysokości od 100 zł do 300 zł miesięcznie za pracę w systemie zmianowym (§10). Zgodnie z § 11 za pracę w porze nocnej pracownikowi przysługiwał dodatek w 1 wysokości 15% uposażenia zasadniczego. Stosownie do załącznika Nr 1 (Tabela stanowisk i zaszerogowania pracowników działalności podstawowej) do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 listopada 1978 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, i zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr.28 poz.120) od dnia 1 grudnia 1978 roku oddziałowa pielęgniarka była zaszerogowana w 17-12 grupie uposażenia zasadniczego. Według § 3 najniższe uposażenie zasadnicze pracowników zaszerogowanych w grupie 17 wynosiło 2.900,00 złotych. Według § 5 pracownikom ze średnim wykształceniem przysługiwał dodatek za wysługę lat w wysokości 150 złotych za 5 i więcej lat, 300 złotych za 10 lat i więcej (do 15 lat). Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z podwyższenia wykształcenia lub osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po powstaniu okoliczności uzasadniających zmianę wysokości dodatku. Według § 6 pracownikom działalności podstawowej mógł być przyznany dodatek specjalny w wysokości do 3.500 zł miesięcznie. Dodatek specjalny mógł być obniżony lub cofnięty bez wypowiedzenia w razie ustania warunków, na których podstawie dodatek został przyznany. Zgodnie z § 7 ust. 2 pracownikom działalności podstawowej przysługiwał dodatek do uposażenia w wysokości od 200 zł do 500 zł miesięcznie za pracę w systemie zmianowym. Stosownie do § 8 za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej pracownikowi przysługiwał dodatek w wysokości 15% stawki uposażenia zasadniczego. Po zmianach w/w rozporządzenia z 27 listopada 1978 roku od dnia 01 grudnia 1981 roku pielęgniarka oddziałowa była zaszerogowana nadal w 17-12 grupie uposażenia zasadniczego (Dz. U z 1981 roku 32 poz. 182). Według § 3 najniższe uposażenie zasadnicze pracowników zaszerogowanych w grupie 17 wynosiło 2.900,00 złotych. Według § 5 pracownikom ze średnim wykształceniem przysługiwał dodatek za wysługę lat w wysokości 150 złotych za 5 i więcej lat, 300 złotych za 10 lat i więcej (do 15 lat). Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z podwyższenia wykształcenia lub osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po powstaniu okoliczności uzasadniających zmianę wysokości dodatku. Według § 6 pracownikom działalności podstawowej mógł być przyznany dodatek specjalny w wysokości do 3.500 zł miesięcznie. Dodatek specjalny mógł być obniżony lub cofnięty bez wypowiedzenia w razie ustania warunków, na których podstawie dodatek został przyznany. Zgodnie z § 7 ust. 2 pracownikom działalności podstawowej przysługiwał dodatek do uposażenia w wysokości od 200 zł do 500 zł miesięcznie za pracę w systemie zmianowym. Stosownie do § 8 za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej pracownikowi przysługiwał dodatek w wysokości 20% stawki uposażenia zasadniczego. Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 marca 1982 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr 8 poz.65) wchodzącym w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1982 roku (zał. 1) pielęgniarka oddziałowa była zaszerogowana w 6-12 grupie uposażenia zasadniczego, środowiskowa w grupie 4-10. Minimalne wynagrodzenie zasadnicze przysługujące według grupy 4 wynosiło 4.400 złotych miesięcznie, 6 - 5.200,00 złotych miesięcznie (§ 3). Według § 5 pracownikom ze średnim wykształceniem przysługiwał dodatek za wysługę lat

w wysokości 200 złotych za 5 i więcej lat, 400 złotych za 10 lat i więcej (do 15 lat). Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z podwyższenia wykształcenia lub osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po powstaniu okoliczności uzasadniających zmianę wysokości dodatku. Według § 6 ust. 1 pracownikom przysługiwał dodatek służbowy w wysokości od przysługiwał dodatek do uposażenia w wysokości od 200 do 500 zł miesięcznie za pracę w systemie zmianowym. Stosownie do § 8 pracownikom przysługiwał dodatek w wysokości 20% uposażenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej. Według Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 9 października 1982 roku w sprawie włączenia do plac pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów rekompensat pieniężnych z tytułu podwyższenia cen detalicznych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr .24 poz.216) wchodzącego z mocą od dnia 1 października 1982 roku rekompensaty pieniężne przyznane pracownikom na podstawie przepisów uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (Monitor Polski Nr 22, poz. 200) i uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski Nr 4, poz. 18) włączono do miesięcznych stawek uposażenia zasadniczego ustalonych w § 3 rozporządzenia. Po włączeniu rekompensat minimalne uposażenie zasadnicze w przysługujące według grupy 4 wynosiło 6.000,00 złotych miesięcznie, 6 - 6.800,00 złotych miesięcznie (§3). Według Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 marca 1984 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr 18 poz. 86 ze zm.) obowiązującego z mocą od dnia 1 stycznia 1984 roku ustalono tabelę stanowisk i j zaszeregowania pracowników działalności podstawowej, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia. Minimalne wynagrodzenie zasadnicze przysługujące pielęgniarce środowiskowej wynosiło 6.800.00 złotych. Stosownie do § 6 ust. 1 pracownikom przysługiwał za wieloletnią pracę dodatek [za wysługę lat w wysokości po 5 latach pracy 5%, po 10 latach pracy 10%, po 15 latach pracy 15%, po 20 i więcej latach pracy 20% najniższego uposażenia zasadniczego, przewidzianego na danym stanowisku pracy. Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego. Zgodnie ze zmianami (Dz. U z 1985 roku Nr 15 poz. 61) od dnia 01 kwietnia 1985 roku (§ 6) pracownikom przysługiwał dodatek za wieloletnia pracę w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Dodatek ten wzrastał o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego. Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 marca 1986 roku w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz.U. Nr. 15 poz.84) wchodzącym w życie z mocą od dnia 1 marca 1986 roku ustalono tabelę grup uposażenia zasadniczego i stawek dodatku funkcyjnego, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia, tabelę stanowisk i zaszeregowania pracowników działalności podstawowej, stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia. Według załącznika Nr 2 pielęgniarka środowiskowa była zakwalifikowana w grupach 6-13. Najniższe uposażenie zasadnicze wynosiło 7.900,00 złotych. Stosownie do § 6 pracownikom przysługiwał dodatek za wysługę lat w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Dodatek ten wzrastał o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego. Od 01 stycznia 1987 roku po zmianach nadal najniższe uposażenie zasadnicze wynosiło 7.900,00 złotych. Stosownie do § 6 pracownikom przysługiwał dodatek za wysługę lat w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Dodatek ten wzrastał o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następowała od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego. Stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1987 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz. U. Nr 10 poz.61) ustalono, że od dnia 01 marca 1987 roku zaczynają obowiązywać stawki wynagrodzenia określone w tabeli II załącznika do rozporządzenia. Najniższe uposażenie zasadnicze w grupie 6 określone tabelą II wynosiło 9.000.00 złotych. Zgodnie z § 14 rozporządzenia z dnia 24 marca 1986 roku dla pracowników działalności podstawowej ustalono

fundusz premiowy w wysokości 20% funduszu uposażeń zasadniczych tych pracowników, przeznaczony na premie za wykonanie zadań określonych dla grup pracowników bądź zleconych indywidualnie przez kierownika zakładu pracy. Wysokość indywidualnej premii nie mogła przekroczyć 35% uposażenia zasadniczego pracownika. Z dniem 01 stycznia 1988 roku weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z 09 listopada 1987 roku w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie. Zgodnie z tym rozporządzeniem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej do wynagrodzeń osobowych z wyłączeniem wyszczególnionych w rozporządzeniu wypłat. Klasyfikacja wynagrodzeń była dokonywana w oparciu o uchwałę nr 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 roku i zarządzenie prezesa GUS z 18 maja 1984 roku. Stosownie do tych przepisów do wynagrodzeń osobowych nie zaliczano wypłat tzw. „13”.

Mając na uwadze powyższe ustalenia biegła ustaliła w załączniku nr 1 do opinii wynagrodzenia odwołującej dotyczące roku 1988 wynikające z kart wynagrodzeń, w załączniku nr 2 do opinii biegła ustaliła minimalne wynagrodzenie przysługujące odwołującej zgodnie z powołanymi w opinii przepisami za lata 1971-1987. Z uwagi na brak informacji ile godzin odwołująca się pracowała w porze nocnej biegła przyjęła:

- **wariant I** - że odwołująca się 1/3 czasu pracowała w porze nocnej, przyjęto, że po zakończeniu urlopu macierzyńskiego odwołująca się jako pielęgniarzka środowiskowa pracowała na jednej zmianie (zgodnie z jej oświadczeniem),
- **wariant II** - z uwagi na brak informacji szczegółowych o ilości przepracowanego czasu w porze nocnej nie uwzględniano dodatku za pracę w porze nocnej uzależnionego od ilości godzin.

Przyjęto, że odwołująca się została pielęgniarzką oddziałową w październiku 1978 roku, środowiskową po zakończeniu urlopu macierzyńskiego w 1982 roku.

Zgodnie z posiadaną wiedzą przez biegłą z opinii sporządzanej w sprawie III U 907/11 (kartoteka zarobkowa za rok 1989 W. D.z (...)Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w O.) na kartotece wynagrodzeń w pozycji oznaczonej literą „P” zamieszczano kwoty wypłacane tytułem premii motywacyjnej.

Mając na uwadze zmiany obowiązujące w dniu złożenia wniosku o emeryturę (DZ. U z 2011 roku Nr 87 poz. 1112 - od 23 września 2011 roku) podstawę wymiaru kapitału początkowego biegła ustaliła na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustalono z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Z uwagi na to, że w okresie zatrudnienia występuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczona po raz pierwszy przystąpiła do ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów prawa polskiego i dlatego pozostawała w ubezpieczeniu jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, biegła przyjęła przyjęto sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Zdaniem biegłej **według założeń wariantu I opinii** wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 01 stycznia 1971 do 31 grudnia 1980 roku wynosi 55,19%. Kwota bazowa ustalona na podstawie ustawy wynosi 1220,89 złotych. Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę podstawa wymiaru kapitału początkowego według założeń wariantu I opinii wynosi 673,81 złotych (1.220,89 x 55,19%), natomiast podstawa wymiaru emerytury według założeń wariantu I opinii wynosi 1.228,42 złotych (2.822,66 x 43,52%).

Według założeń wariantu II opinii podstawa wymiaru kapitału początkowego według biegłej wynosi 652,81 złotych (1.220,89 x 53,47%), a podstawa wymiaru emerytury według założeń wariantu II opinii wynosi 1.199,63 złotych (2.822,66 x 42,50%).

Reasumując biegła przyjęła, że z wyliczeń przeprowadzonych w dziale II opinii wynika, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego odwołującej się na dzień 01 stycznia 1999 roku z uwzględnieniem wynagrodzeń otrzymywanych w latach 1971- 1988 ustalonych według założeń przedstawionych w opinii wynosi:

- **według założeń wariantu I opinii** (przyjęto, że odwołująca się 1/3 czasu pracowała w porze nocnej, przyjęto, że po zakończeniu urlopu macierzyńskiego odwołująca się jako pielęgniarka środowiskowa pracowała na jednej zmianie -zgodnie z jej oświadczeniem) - **55,19 %**, **podstawa wymiaru wynosi 673,81 złotych**,
- **według założeń wariantu II opinii** (z uwagi na brak informacji szczegółowych o ilości przepracowanego czasu w porze nocnej nie uwzględniano dodatku za pracę w porze nocnej uzależnionego od ilości godzin - **53,47 %**, **podstawa wymiaru wynosi 652,81 złotych**,

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury odwołującej się z uwzględnieniem wynagrodzeń otrzymywanych w latach 1971-1988 ustalonych według założeń przedstawionych w opinii wynosi:

- **według założeń wariantu I opinii** (przyjęto, że odwołująca się 1/3 czasu pracowała w porze nocnej, przyjęto, że po zakończeniu urlopu macierzyńskiego odwołująca się jako pielęgniarka środowiskowa pracowała na jednej zmianie - zgodnie z jej oświadczeniem) **43,52 %**, **podstawa wymiaru wynosi 1.228,42 złotych**,
- **według założeń wariantu II opinii** (z uwagi na brak informacji szczegółowych

o ilości przepracowanego czasu w porze nocnej nie uwzględniano dodatku za pracę w porze nocnej uzależnionego od ilości godzin) **42,50 %**, **podstawa wymiaru wynosi 1.199,63 złotych**.

Do wskazanej opinii zastrzeżenia złożył pełnomocnik organu rentowego, podnosząc, że w przypadku uznania okresu zatrudnienia odwołującej się w latach 1971-1988 w (...) w O., zasadnym jest przyjęcie do podstawy wymiaru kwoty obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników. Zdaniem organu rentowego brak jest możliwości zwiększenia wynagrodzenia minimalnego o kwotę premii czy też kwotę za pracę na zmiany i w porze nocnej.

Postanowieniem z dnia 22.11.2012r. Sąd zlecił biegłej sporządzenie opinii uzupełniającej, zobowiązując biegłą do ustosunkowania się do zastrzeżeń organu rentowego.

W wydanej opinii uzupełniającej biegła podniosła, że z akt sprawy i załączonych dokumentów wynika, że dokumentacja osobowa i płacowa odwołującej się za okres zatrudnienia od 01 września 1971 roku do kwietnia 1988 roku uległa spaleniu podczas pożaru budynku administracyjnego szpitala w 14.01.1989 roku.

Biegła podała, że stosownie do zeznań świadków odwołująca się była zatrudniona w Szpitalu, a następnie jako pielęgniarka środowiskowa. Świadkowie wskazali w jakim okresie, na jakich stanowiskach odwołująca się była zatrudniona. Według informacji szpitala komórka w której była zatrudniona odwołująca się świadczyła pracę na zmiany.

Biegła wyjaśniła, że mając na uwadze wskazane zeznania świadków, w opinii ustaliła obligatoryjne najniższe składniki wynagrodzeń obowiązujące na stanowiskach pielęgniarki, pielęgniarki oddziałowej i środowiskowej.

Biegła wskazała, że w wariantcie II opinii składniki uposażenia uwzględniła w kwotach najniższych, w tym dodatek za pracę zmianową w przypadku, gdy przysługiwał on niezależnie od ilości świadczonych godzin pracy w tym czasie. Od roku 1972 w przypadku pracy w porze nocnej odwołującej się przysługiwał dodatek uzależniony od ilości przepracowanych godzin w tym czasie.

Opinię w wersji I biegłą opracowała zatem przy założeniu, że odwołująca się pracowała 1/3 normatywnego czasu pracy w porze nocnej. Pozostałe składniki wynagrodzenia jak w wersji II. Premia została uwzględniona w opinii w takim zakresie w jakim jej wypłata wynikała z załączonej karty płac za rok 1988.

Wskazując na powyższe zarzuty organu rentowego w zakresie wysokości przyjętych wynagrodzeń do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru kapitału początkowego biegła uznała za nieuzasadnione. Wskazała, że o ile Sąd ustali, że odwołująca się była zatrudniona w okresie od 01.09.1971r. do 04.1988r na wskazanych w załączniku do opinii stanowiskach przysługiwały jej minimalne stałe składniki wynagrodzenia wskazane w wariantcie II opinii. Przyjmując dodatkowo, że odwołująca się będąc pielęgniarką w szpitalu i następnie pielęgniarką oddziałową, 1/3 normatywnego czasu pracowała w porze nocnej wyliczenia wynagrodzeń i podstawy wymiaru prezentuje wariant I opinii.

Do powyższej opinii uzupełniającej organ rentowy wniósł również zastrzeżenia, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wnosząc o zobowiązanie biegłej do wyliczenia podstawy wymiaru składek z lat 1971 – 1988, z uwzględnieniem najniższego wynagrodzenia.

Powyższy wniosek organu rentowego Sąd oddalił uznając, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione.

Wyliczenia dokonane przez biegłą w zakresie określenia wysokości wynagrodzeń odwołującej w latach 1971r – 1988r., oraz wyliczeń w zakresie podstawy wymiaru kapitału początkowego i emerytury nie budziły żadnych wątpliwości Sądu, co do ich rzetelności, fachowości i merytorycznej poprawności. Biegła w rzeczowy, obszerny i bardzo dokładny sposób dokonała w szczególności wyliczeń kwot wynagrodzeń obowiązujących na stanowisku pielęgniarki, pielęgniarki oddziałowej i pielęgniarki środowiskowej. Podkreślić należy, że biegła w swej opinii uwzględniła jedynie obligatoryjne i najniższe wynagrodzenia obowiązujące na stanowiskach zajmowanych przez odwołującą, czemu dała wyraz z pisemnej opinii. W ocenie Sądu, w sytuacji kiedy z przyczyn zupełnie niezależnych od odwołującej, nie zachowała się dokumentacja płacowa, która uległa zniszczeniu na skutek pożaru, krzywdzące było przyjęcie za blisko 20 letni okres zatrudnienia odwołującej wynagrodzenia minimalnego, skoro obowiązujące wówczas przepisy branżowe, do których biegła w sposób niezwykle szczegółowy odniosła się w wydanej opinii, a które szczegółowo określały wysokość minimalnego uposażenia pracowników służby zdrowia. Do rozważenia pozostało jedynie, który z dwóch możliwych wariantów opinii określonych przez biegłą przyjąć. Sąd w tym zakresie uznał za zasadne oparcie się na wariantcie II opinii biegłej. W przekonaniu Sądu z uwagi na brak informacji szczegółowych o ilości przepracowanego czasu w porze nocnej brak było podstaw do uwzględnienia do wysokości wynagrodzenia dodatku za pracę w porze nocnej, który uzależniony jest od ilości godzin. Jak wynikało z zeznań odwołującej, jak też przesłuchanych w sprawie świadków grafik był ustalany przez pielęgniarkę oddziałową na każdy miesiąc. Ilość nocy pracujących w miesiącu dla poszczególnych pielęgniarek była różna i wynikała z aktualnych potrzeb. Zdarzało się, że w trakcie miesiąca grafik musiał być korygowany, np. w związku ze zwolnieniami. Zważywszy na powyższe niemożliwym okazało się aktualnie dokonanie ustaleń, ile faktycznie godzin w danym miesiącu odwołująca przepracowała w porze nocnej, stąd brak podstaw do uwzględnienia dodatku z tytułu pracy nocnej przy określaniu wynagrodzenia odwołującej.

Kierując się powyższymi ustaleniami, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że:

- do ustalenia wysokości emerytury należnej E. T. uwzględnił dodatkowo okresy zatrudnienia od 01.09.1971r. do 13.07.1981r. i od 13.11.1982r. do 06.01.1986r. oraz – zgodnie z wariantem II opinii, wynagrodzenia roczne w następujących kwotach: za rok 1971 – 6671,00 zł, za rok 1972 – 19650,00 zł, za rok 1973 – 17850,00 zł, za rok 1974 – 19200,00 zł, za rok 1975 – 22200,00 zł, za rok 1976 – 22800,00 zł, za rok 1977 – 24000,00 zł, za rok 1978 – 26550,00 zł, za rok 1979 – 39000,00 zł, za rok 1980 – 39000,00 zł, za rok 1981 – 22750,00 zł, za rok 1982 – 58174,00 zł, za rok 1983 – 81600,00 zł, za rok 1984 – 89760,00 zł, za rok 1985 – 91868,00 zł, za rok 1986 – 105880,00 zł, za rok 1987 – 122030,00 zł, za rok 1988 – 123697,00 zł;

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego na dzień 01.01.1999r. z uwzględnieniem wynagrodzeń wyszczególnionych w pkt 1a wyroku określił na 53,47% a podstawę wymiaru na 652,81 zł;

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń wyszczególnionych w pkt 1a wyroku określił na 42,50% a podstawę wymiaru na 1199,63 zł;

W pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił. Dalej idące roszczenia w zakresie wysokości należnej odwołującej emerytury Sąd oddalił. Jak wskazano wyżej brak było bowiem podstaw do przyjęcia korzystniejszej dla E. T. wersji I opinii biegłej, jak też uwzględnienia jej do stażu pracy okresów w większym zakresie, niż te wskazane w pkt. 1 wyroku, co również zostało szczegółowo uzasadnione wyżej.